

**Εισήγηση του Προέδρου ΣΕΒ, Δημήτρη Δασκαλόπουλου,
στη συνεδρίαση της Κ.Ο. της Νέας Δημοκρατίας,
με θέμα: «Η Οικονομία στον Δρόμο του Μέλλοντος»**

7 Δεκεμβρίου 2006, Βουλή των Ελλήνων

Κύριε Πρωθυπουργέ,
Κυρίες και κύριοι υπουργοί,
Κυρίες και κύριοι βουλευτές,

Πανθομολογούμενη είναι σήμερα στη χώρα μας η ανάγκη για αλλαγή. Όλοι αναγνωρίζουν στα λόγια ότι, χωρίς τις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις, το μέλλον προμηνύεται σκληρό για όλους μας. Στην πράξη, ωστόσο, δεν φαίνεται να μπορεί να επιτευχθεί η προαπαιτούμενη πολιτική συναίνεση για την προώθηση της αναγκαίας αλλαγής. Εκείνο λοιπόν που απαιτείται είναι να περάσουμε σαν σύνολο από τη συναίνεση απραξίας, στο συμβόλαιο δημιουργίας.

Καμία μεταρρύθμιση δεν μπορεί τελικά να προχωρήσει χωρίς μια ευρεία κοινωνική στήριξη. Στη σημερινή ελληνική πολιτική πραγματικότητα, μόνο η συναίνεση ολόκληρης της κοινωνίας, με αιχμή τη δράση των θεσμοθετημένων μηχανισμών της, όπου το προβάδισμα έχουν οι κοινωνικοί εταίροι, θα προωθούσε και θα στερέωνε την αλλαγή.

Βασικός άξονας της πολιτικής του ΣΕΒ είναι η συνεπής προώθηση των αλλαγών που έχει ανάγκη ο τόπος για να συμβαδίσει με τις απαιτήσεις των καιρών, και με κύριο στόχο την αύξηση της εθνικής ανταγωνιστικότητας, την ενίσχυση της κοινωνικής συνοχής και την αναβάθμιση του Κράτους Δικαίου. Η πολιτική αυτή, συντεταγμένη και συνεπής, έχει εκφραστεί με την κατάθεση συγκεκριμένων θέσεων σε όλους τους μεγάλους τομείς – από τη Συνταγματική Αναθεώρηση που δίνει την ευκαιρία για εκσυγχρονισμό της κοινωνίας μας μέχρι προτάσεις άμεσης εφαρμογής, με κύριο άξονα την αποτελεσματική υλοποίηση του Εθνικού Προγράμματος Μεταρρυθμίσεων.

Η προοπτική της πολιτικής αυτής εξαρτάται από τη συνειδητή συμπίεση των δυνάμεων της εργασίας –εργαζόμενων και εργοδοτών– με όλες τις προοδευτικές δυνάμεις της αγοράς. Προς αυτήν την κατεύθυνση η ΓΣΕΕ, ο ΣΕΒ και οι άλλοι κοινωνικοί συνομιλητές, δημιούργησαν ομάδες εργασίας που επιδιώκουν να διαμορφώσουν κοινές θέσεις, λύσεις και προτάσεις για τα μεγάλα και κρίσιμα θέματα που φράζουν τον ορίζοντα της χώρας.

Πολλά και σημαντικά έχουν επιτευχθεί τα τελευταία 50 χρόνια. Όλες οι πολιτικές δυνάμεις έχουν εισφέρει στην ανοδική πορεία της Ελλάδος – παρά τις αναπόφευκτες ολιγωρίες ή και αποτυχίες. Η σημερινή κυβέρνηση έχει να επιδείξει ένα σημαντικό έργο. Η εξέλιξη, όμως, του δημόσιου χρέους και του ελλείμματος τρεχουσών συναλλαγών οφείλει να μας προβληματίσει έντονα.

Η πρώτη διότι ναρκοθετεί την αλληλεγγύη μεταξύ γενεών και προδικάζει δεινά για τα παιδιά μας. Η δεύτερη διότι καθιστά σχεδόν νομοτελειακή την εκ νέου αύξηση της ανεργίας –ή πάντως, τη διατήρησή της σε υψηλά επίπεδα.

Κυρίες και κύριοι,

Καμία κοινωνία δεν μπορεί να θεωρείται σύγχρονη και κοινωνικά δίκαιη όταν η μόνιμη ανεργία ξεπερνά το 4% του εργατικού δυναμικού και καλύπτει το 40% των εργαζόμενων ηλικίας 50 – 65 ετών, όταν το 25% των νέων ηλικίας 18 – 30 ετών είναι άνεργοι και κινδυνεύουν να μην δουλέψουν ποτέ. Σε μια εποχή όπου κυριαρχούν τα προκλητικά καταναλωτικά πρότυπα και η άνιση κατανομή του πλούτου συνεχώς διευρύνεται, μοιραία η απελπισία κυριαρχεί και ο κοινωνικά απόκληρος αισθάνεται ότι δεν έχει τίποτα να χάσει παρά τη φτώχεια και τη μιζέρια του. Είναι καθήκον όλων όσοι αναδέχονται την ευθύνη του μέλλοντος να προσφέρουν στα νέα παιδιά μια βάσιμη ελπίδα προόδου και προοπτική ευημερίας.

Για να γίνει αυτό πρέπει να φύγουμε από το μοντέλο ανάπτυξης που στηρίζεται στην κατανάλωση, στις κρατικές δράσεις και στις ευρωπαϊκές επιδοτήσεις, και να υιοθετήσουμε ένα νέο μοντέλο ανταγωνιστικής ανάπτυξης που να αποκαθιστά μία καλύτερη ισορροπία ανάμεσα στον ιδιωτικό και στον δημόσιο τομέα, ανάμεσα στην παραγωγή πλούτου και την κοινωνική αλληλεγγύη.

Ας μη κρυβόμαστε πίσω από το δάκτυλό μας: Κύρια τροχοπέδη στην ανάπτυξη είναι ο δημόσιος τομέας – οι καθυστερήσεις στον εκσυγχρονισμό των υποδομών, η οικονομική και ποιοτική ανεπάρκεια των δημοσίων επιχειρήσεων, η πολυδαίδαλη γραφειοκρατία, η απίθανη πολυνομία, η υποβαθμισμένη δημόσια υγεία και η ξεπερασμένη και στην πράξη πολυδάπανη δημόσια παιδεία, που είναι πηγή δημιουργίας νέων ανέργων.

Παρά τις προσπάθειες και την υπαρκτή πρόοδο, η πραγματικότητα αυτή δεν έχει ουσιαδώς αλλάξει. Το σκιάδεξ κράτος είναι πανταχού παρόν. Αντιστέκεται στην αλλαγή και μετακυλίζει το κόστος στο κοινωνικό σύνολο.

Κύρια ατμομηχανή ανάπτυξης σε όλο τον κόσμο σήμερα είναι οι υγιείς επιχειρήσεις. Οι επιχειρήσεις κρίνονται αυστηρά και καθημερινά από την αγορά – και πληρώνουν ακριβά κάθε τους λάθος. Το συμφέρον τους επιβάλλει να προσπαθούν να μην αποτύχουν. Το συμφέρον τους τις αναγκάζει να έχουν αυξημένο αίσθημα ευθύνης. Να βασίζονται στην αξιοκρατία, στη δημιουργική πρωτοβουλία, στην επαγγελματική συνείδηση, στον σχεδιασμό και στην έμπνευση. Η σύγχρονη επιχείρηση αποτελεί, έτσι, παράδειγμα δημιουργικής συνεργασίας ανθρώπων, οι οποίοι, μέσα από οργανωμένη δράση, παράγουν ένα από αποτέλεσμα που αποτελεί από μόνο του και πολλαπλό κοινωνικό μέρισμα.

Μία κοινωνία υψηλών προσδοκιών χρειάζεται επιχειρηματίες υψηλής απόδοσης. Αλλά αυτό δεν μπορεί να γίνει σε περιβάλλον όπου η επιχειρηματική δράση αντιμετωπίζεται με καχυποψία, όπου το κέρδος θεωρείται περίπου αμάρτημα, όπου καλλιεργείται η αμφισβήτηση της δημιουργίας και της επιτυχίας και η έννοια της εκ προοιμίου ηθικής υπεροχής του κράτους έναντι της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

Η πιο πρόσφατη εκδήλωση αυτής της αμφισβήτησης είναι η καρτελοποίηση των περισσότερων και σημαντικότερων κλάδων της οικονομίας όπου κάθε οικονομική πρόοδος, κάθε αύξηση της κερδοφορίας, κάθε αύξηση τιμής προκαλεί φωνές για έλεγχο και τιμωρία μέσω των ελεγκτικών μηχανισμών και συνοπτικές καταδικές δια βόης στα μάτια της κοινής γνώμης.

Έτσι όμως, η ενοχοποίηση της επιχειρηματικότητας καταδικάζει την ίδια την οικονομία.

Η επίτευξη μίας πιο αποδοτικής ισορροπίας ανάμεσα στον ιδιωτικό και τον δημόσιο τομέα προϋποθέτει την αναγνώριση μίας πικρής αλήθειας. Το σύστημα της ανεξέλεγκτης αγοράς του 19^{ου} αιώνα αποδείχθηκε σκληρό και απάνθρωπο. Αλλά και αυτό του κρατικού καπιταλισμού και παρεμβατισμού του 20^{ου} αποδείχθηκε ανεπαρκές και αναποτελεσματικό. Κανένα από τα δύο δεν μπορεί να προσφέρει ανάπτυξη με κοινωνική προστασία. Η απλοϊκή πίστη πως οι αγορές κάνουν ό,τι θέλει ο καταναλωτής έχει αντικατασταθεί από την εξίσου απλοϊκή σκέψη ότι οι κυβερνήσεις κάνουν ό,τι θέλει ο λαός. Ο άγριος καπιταλισμός του 19^{ου} αιώνα ελέγχθηκε. Αλλά, μήπως οι ελέγχοντες πρέπει με τη σειρά τους να ελέγχονται πλέον πιο αποτελεσματικά;

Η θέση μας είναι σαφής: ήρθε η ώρα να ξεφύγουμε από την πεποίθηση ότι μόνο οι κυβερνήσεις γνωρίζουν ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να ξοδεύουν τα χρήματα των πολιτών. Η κοινωνική σιγουριά και η συλλογική ελπίδα δεν προσφέρονται πια σε έτοιμες κομματικές συσκευασίες. Υλοποιούνται μόνο με την αυτοδέσμευση της ίδιας της κοινωνίας, των ίδιων των κοινωνικών εταίρων, σε μια κοινή στρατηγική, σε μια κοινή προσπάθεια.

Η βιώσιμη ανάπτυξη, το βιώσιμο κοινωνικό κράτος, το βιώσιμο μέλλον μας εξαρτάται καθοριστικά από τις κοινές πρωτοβουλίες και την κοινή δράση ολόκληρης της κοινωνίας και των ίδιων των κοινωνικών εταίρων.

Αποβλέπουμε σε μια καλύτερη οικονομική διαχείριση και στην επίτευξη μεγαλύτερης αποτελεσματικότητας στην υλοποίηση των στόχων της ανάπτυξης και της κοινωνικής συνοχής. Με αποδεδειγμένη την αδυναμία της κρατικής μηχανής να προσφέρει αυτά τα εχέγγυα, εμείς οι κοινωνικοί εταίροι οφείλουμε να αναλάβουμε τη διαχείριση των χρημάτων που εμείς καταβάλλουμε, όπως και την ευθύνη λειτουργίας εκείνων των θεσμών που μας αφορούν άμεσα. Κοινή είναι η πρόταση ΣΕΒ – ΓΣΕΕ να αναλάβουμε τη λειτουργία του ΛΑΕΚ και του ΟΑΕΔ, να προχωρήσουμε στη δημιουργία ενός οργανισμού κοινωνικής στήριξης υπό την ευθύνη των κοινωνικών εταίρων, να υποβάλλουμε δεσμευτικές και μετρήσιμες προτάσεις για την ανταγωνιστικότητα, για την επίλυση του ασφαλιστικού, για την εξυγίανση της δημόσιας διοίκησης.

Κυρίες και κύριοι,

Είναι προφανές – το ξαναλέω – ότι πολλά θετικά βήματα έχουν γίνει. Αλλά το μέτρο σύγκρισης δεν μπορεί να είναι τοπικό –όταν ανήκουμε στην Ευρώπη των 25 που και εκείνη διαγωνίζεται –είτε το θέλουμε είτε όχι– σε ένα παγκόσμιο οικονομικό σύστημα. Χρειαζόμαστε πιο ανοιχτό ορίζοντα. Πρέπει να προχωρήσουμε πιο γρήγορα, πιο τολμηρά. Εμείς οι επιχειρηματίες ακούμε καθημερινά στην Ευρώπη ποικίλες αιτιάσεις για τη λεγόμενη «ελληνική μεταρρυθμιστική ολιγωρία», για τη χαμηλή μας βαθμολογία σε κάθε σύγκριση και εισπράττουμε πρώτοι την ένδεια προθυμίας για παραγωγική δραστηριοποίηση στον τόπο μας.

Δεν κουράζομαι, εξάλλου, να τονίζω ότι –παρά τα όσα κακόβουλα προβάλλονται– η επιχειρηματική τάξη δεν ζητά σήμερα από το Κράτος τίποτα περισσότερο από να την αφήσει να κάνει τη δουλειά της μέσα σε περιβάλλον σαφώς οριοθετημένο, σταθερό και ορθολογικό, με ισοπολιτεία για όλους, συμπεριλαμβανομένου και του ίδιου του Κράτους. Δηλαδή, μέσα στο πλαίσιο ενός σύγχρονου, οργανωμένου Κράτους Δικαίου.

Είναι σαφές ότι στον τόπο μας ο φαύλος κύκλος της μεταρρυθμιστικής φοβίας πρέπει να σπάσει. Η ελληνική κοινωνία έχει, όμως, βαθιά δοκιμαστεί και εμφανίζεται προκαταβολικά δύσπιστη απέναντι στις συνέπειες κάθε ουσιαστικής αλλαγής. Γι' αυτό είναι απαραίτητο η προώθηση των αλλαγών να είναι συνεπής και συνετή, να συνοδεύεται από την κατάλληλη προετοιμασία και ενημέρωση της κοινής γνώμης, να εντάσσεται σ' ένα ξεκάθαρο και ολοκληρωμένο πρόγραμμα και να ακολουθεί ένα σαφές χρονοδιάγραμμα με μετρήσιμους στόχους.

Μια ορισμένη πολιτική ρητορεία παρουσιάζει κάθε αλλαγή ως απειλή, και καλλιεργεί τη φοβία του μέλλοντος για να χειραγωγεί μέσω της ανασφάλειας την κοινή γνώμη. Εμείς, αντίθετα, πιστεύουμε ότι χρέος της πραγματικής πολιτικής είναι να συμφιλιώσει τους πολίτες με τη δημιουργική πρόκληση του μέλλοντος. Το ζήτημα, με άλλα λόγια, δεν είναι αν ο λαός θέλει, αλλά πόσο οι ηγεσίες τολμούν. Όσες τολμήσουν με αποφασιστικότητα, πιστεύω ότι θα δικαιωθούν.